

РОБОТИ ЧЛЕНІВ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА НДІ ПЗІР НАПрН УКРАЇНИ

УДК 346.7(477):336.71

К. О. ДЯК,
студентка IV курсу Інституту підготовки кадрів для
органів прокуратури України Національного юри-
дичного університету імені Ярослава Мудрого

ПРО ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КРЕДИТУВАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРОВИРОБНИКІВ ПІД ЗАСТАВУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

У статті розглядаються питання правового регулювання кредитування сільськогосподарських товаровиробників під заставу сільськогосподарської продукції. Особливу увагу приділено проблемам реалізації діючих нормативних актів за умов існування сучасного аграрного ринку, відсутності можливості практичного забезпечення державою кредитування під заставу різних видів сільськогосподарської продукції.

Ключові слова: сільськогосподарські товаровиробники, застava сільськогосподарської продукції, аграрні розписки, державні заставні закупівлі, комерційне кредитування.

Постановка проблеми. Кредитування сільськогосподарських товаровиробників перш за все необхідно розглядати як спосіб отримання інвестицій. Інвестування у сфері сільського господарства є необхідним джерелом існування будь-якого сільськогосподарського виробника, яке забезпечується бюджетним та приватним фінансуванням.

У процесі діяльності сільськогосподарських товаровиробників існує постійна додаткова потреба в оборотних коштах. Вона спричинена сезонним характером виробництва сільськогосподарської продукції й може бути покрита залученням додаткових коштів, найчастіше виражених у формі кредиту. На жаль, сільськогосподарські підприємства забезпечені власними оборотними коштами в мінімальному розмірі, що не завжди покривають фінансування витрат у поточному році, тому їх може не вистачати для забезпечення врожаю майбутнього періоду, для створення мінімальних страхових запасів кормів, матеріалів та інших цінностей [1, с. 134].

Мета даної роботи полягає у висвітленні проблем правового регулювання кредитування сільськогосподарських товаровиробників, у тому числі за участю держави, під заставу сільськогосподарської продукції та внесення пропозицій щодо вдосконалення правового забезпечення кредитування сільськогосподарських товаровиробників.

Завдання цієї статті полягає у визначенні особливостей нормативного закріплення кредитування сільськогосподарських товаровиробників в Україні та в розгляді перспектив цього кредитування як ін-

вестиційної діяльності держави та приватних кредиторів, зокрема, шляхом удосконалення законодавчої бази.

Переходячи до **основного викладу** зазначимо, що потреба у кредитуванні сільськогосподарського товаровиробника під заставу його ж продукції обумовлена такими чинниками: 1) сучасним станом аграрного сектору економіки, що виявляється у незадовільному фінансовому стані більшості підприємств, значному фізичному зносі основних засобів; 2) сезонністю сільськогосподарського виробництва, підвищеною потребою аграрних підприємств в основному капіталі, нестачею вільних фінансових коштів, високою капіталомісткістю і порівняно низькою фондовіддачею, значною тривалістю виробничого циклу, залежністю від природно-кліматичних умов; 3) низькою кредито- і платоспроможністю аграрних підприємств, відсутністю кредитної історії, надто малим розміром позики, що надається, як правило, на стислий термін та ін. [2, с. 209].

Законодавче регламентування кредитування сільськогосподарських товаровиробників під заставу сільськогосподарської продукції здійснюється за допомогою таких нормативно-правових актів, як: от: закони України «Про державну підтримку сільського господарства України» від 24.06.2004 р., «Про особливості страхування сільськогосподарської продукції з державною підтримкою» від 09.02.2012 р., «Про аграрні розписки» від 06.11.2012 р., «Про зерно та ринок зерна в Україні» від 04.07.2002 р., постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження По-

рядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для здійснення фінансової підтримки суб'єктів господарювання агропромислового комплексу через механізм здешевлення кредитів та компенсації лізингових платежів» від 11.08.2010 р., «Про запровадження режиму державних заставних закупівель зерна» від 06.08.2008 р., наказ Міністерства аграрної політики та продовольства України «Про затвердження Форми кредитного договору про бюджетні позики в межах режиму державних заставних закупівель» від 15.07.2005 р. та ін.

При кредитуванні суб'єктів агропромислового комплексу виникає низка питань, зокрема виконання сільськогосподарськими товаровиробниками зобов'язань перед постачальниками товарних ресурсів, надавачами грошових коштів, послуг, виконавцями робіт, що спрямовуються на виробництво товарної сільськогосподарської продукції. Особливо це стосується продукції рослинництва, виробництво (виращування) якої пов'язане із серйозними ризиками, що можуть мати місце у випадку настання форс-мажорних обставин природно-кліматичного характеру. Унаслідок цього сільгоспвиробники несуть значні збитки та потрапляють у «боргову яму», а їх контрагенти не отримують своєчасно та у повному обсязі розрахунків і теж зазнають серйозних збитків [7].

У розгляданих відносинах кредитування сільськогосподарських товаровиробників присутній кредитний ризик для останніх. Такий ризик складається із а) системних ризиків (виникають у зовнішньому середовищі учасників кредитного процесу), б) ризиків щодо застави (пов'язані з ймовірною втратою заставленого майна або зниженням його вартості), в) виробничих ризиків (втрати у виробничій діяльності). Фахівці кожну з наведених груп ризиків поділяють на такі підвиди: для системних – це валютний, процентний, інфляційний, ціновий ризики, ризики державного регулювання; для ризиків щодо застави – ризик зниження ліквідності застави та ризик втрати заставленого майна; для виробничих ризиків – ризики втрати врожаю, технологічний ризик, ризики зниження продуктивності тварин [6].

З метою безумовного забезпечення виконання основного зобов'язання сторони використовують найбільш ефективні способи забезпечення, такі як застава. Відповідно до ч. 2 ст. 576 Цивільного кодексу України, ч. 3 ст. 4 Закону України «Про заставу» предметом застави може бути майно, яке стане власністю заставодавця після укладення договору застави, в тому числі продукція, плоди та інші прибутки (майбутній урожай, приплід худоби тощо).

Особливе місце серед предметів застави займає майбутній урожай сільськогосподарських культур,

договір стосовно застави якого укладається тоді, коли кредитор (заставодержатель) може пересвідчитися у реальності посівів на відповідних земельних ділянках, його задовольняє стан посівів та при державному кредитуванні є укладений сільськогосподарським товаровиробником договір їх страхування.

Згідно із ст. 574 Цивільного кодексу України, ст. 1 Закону України «Про заставу» застава виникає на підставі договору, закону або рішення суду. Проте фактично нову підставу виникнення застави, предметом якої є, зокрема, майбутній врожай сільськогосподарських культур, визначив Закон України «Про аграрні розписки». Як зазначено в ст. 1 Закону України «Про аграрні розписки», аграрна розписка – товаророзпорядчий документ, що фіксує безумовне зобов'язання боржника, яке забезпечується заставою, здійснити поставку сільськогосподарської продукції або сплатити грошові кошти на визначених у ньому умовах. Боржником за аграрною розпискою є особа, яка видає аграрну розписку для оформлення свого зобов'язання здійснити поставку сільськогосподарської продукції або сплатити грошові кошти на визначених в аграрній розписці умовах. Кредитором за аграрною розпискою є фізична чи юридична особа, яка надає грошові кошти, послуги, поставляє товари, виконує роботи як зустрічне зобов'язання за договором, за яким боржник видає їй аграрну розписку, наділяючи правом вимагати від нього належного виконання зобов'язань, а також фізична чи юридична особа, яка отримала права кредитора за аграрною розпискою від іншого кредитора за аграрною розпискою у спосіб, не заборонений законом.

Відповідно до ст. 2 названого Закону аграрні розписки використовуються в операціях із сільськогосподарською продукцією та можуть видаватися особами, які мають право власності на земельну ділянку сільськогосподарського призначення або право користування такою земельною ділянкою на законних підставах для здійснення виробництва сільськогосподарської продукції. Якщо право власності на земельну ділянку належить двом і більше співвласникам або право користування належить двом і більше користувачам, аграрні розписки видаються ними спільно.

Відповідно до виду зобов'язання аграрні розписки поділяються на товарні та фінансові. Товарна аграрна розписка – це аграрна розписка, що встановлює безумовне зобов'язання боржника за аграрною розпискою здійснити поставку узгодженої сільськогосподарської продукції, якість, кількість, місце та строк поставки якої визначені аграрною розпискою. Фінансова аграрна розписка є розпискою, що встановлює безумовне зобов'язання боржника сплатити

грошову суму, розмір якої визначається за погодженою боржником і кредитором формулою з урахуванням цін на сільськогосподарську продукцію у визначеній кількості та якості. Відповідно до ст. 10 Закону України «Про аграрні розписки» ведеться Реєстр аграрних розписок, держателем якого є центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, тобто Міністерство аграрної політики та продовольства України. Повноваженнями реєстраторів наділяються особи, які вчиняють нотаріальні дії.

Згідно із ст. 12 розглядуваного Закону товарні аграрні розписки діють до повного їх виконання, що відбувається шляхом здійснення поставки вказаної в аграрній розписці сільськогосподарської продукції від боржника за такою розпискою до кредитора на погоджених ними умовах поставки.

Важливу роль у забезпеченні виконання боржником зобов'язань за аграрною розпискою виконує передбачена в ній застава його майбутнього врожаю. Відповідно до ст. 7 Закону предметом такої застави може бути виключно майбутній врожай сільськогосподарської продукції. Розмір застави повинен бути не меншим за розмір зобов'язання за аграрною розпискою. Особливістю кредитування сільськогосподарського товаровиробника є те, що на день видачі аграрної розписки майбутній врожай сільськогосподарської продукції не може перебувати в інших заставах, ніж за аграрними розписками. На день збору врожаю предметом застави стає відповідна кількість зібраної сільськогосподарської продукції.

При цьому справедливо відзначив В. Ф. Жаренко, що законодавець не передбачив умов і механізмів визначення кількості та якості зібраної сільськогосподарської продукції боржником і переведення (оформлення) її в предмет застави [7].

Так, кредитор має право у порядку примусового виконання зобов'язання боржника за аграрною розпискою одержати задоволення вимог за рахунок заставленого майбутнього врожаю сільськогосподарської продукції переважно перед іншими кредиторами цього боржника. Задоволення вимог кредитора за аграрною розпискою за рахунок заставленого майбутнього врожаю сільськогосподарської продукції здійснюється за вибором кредитора за аграрною розпискою в будь-який спосіб, не заборонений законом, у тому числі шляхом передачі йому права власності на предмет застави в рахунок погашення майнового зобов'язання боржника за товарною аграрною розпискою, наділення кредитора правом доростити заставлений майбутній врожай сільськогосподарської продукції, зібрати врожай сільськогосподарської продукції самостійно або уповноваженою

ним особою та погасити майнове зобов'язання боржника за товарною аграрною розпискою шляхом набуття права власності на таку зібрану (вирощену) сільськогосподарську продукцію або погасити грошове зобов'язання.

Законом передбачено, що в разі загибелі посівів, майбутній врожай з яких є предметом застави за аграрною розпискою, боржник зобов'язаний за погодженням з кредитором замінити предмет застави іншим аналогічним або рівноцінним майном, про що на аграрній розписці робиться напис, який скріплюється підписами уповноважених представників боржника та кредитора. При цьому, якщо боржник за аграрною розпискою не досягне згоди з кредитором про інший предмет застави у разі загибелі посівів, майбутній врожай з яких є предметом застави за аграрною розпискою, предметом застави стає майбутній врожай сільськогосподарської продукції, що вирощується на земельній ділянці, на якій розміщувалися загиблі посіви.

У разі недостатності зібраного врожаю для повного погашення за рахунок такої сільськогосподарської продукції зобов'язань боржника за аграрною розпискою предметом застави за такою розпискою стає майбутній врожай будь-якої іншої сільськогосподарської продукції, що вирощується або буде вирощуватися боржником за аграрною розпискою на земельній ділянці, на якій до цього вирощувалася сільськогосподарська продукція, майбутній врожай якої був предметом застави, до повного виконання зобов'язань боржника, якщо інше не встановлено за домовленістю сторін аграрної розписки. Тобто дія аграрної розписки може поширюватися не на один, а на два і більше сільськогосподарські роки. Предмет застави за аграрною розпискою може бути застрахований кредитором або боржником.

Чинне законодавство містить певні недоліки щодо сільськогосподарської продукції, що може бути предметом застави для забезпечення потреб сільськогосподарських товаровиробників, якщо кредит надається державою. Так, Законом України «Про аграрні розписки» визначено, що даний товаророзпорядчий документ може бути виданий під заставу майбутньої сільськогосподарської продукції, а згідно зі ст. 1 названого Закону перелік цієї продукції міститься в Українській класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності й включає до себе велику кількість видів продукції рослинництва і тваринництва. Проте проблема полягає в тому, що кредитування з боку держави сільськогосподарських товаровиробників під заставу їх сільськогосподарської продукції визначено лише щодо застави зерна.

Згідно із Законом України «Про зерно та ринок зерна в Україні» держава визнає пріоритетність ринку зерна, сприяє його розвитку та стабільному функціонуванню. Це обумовлено необхідністю забезпечення потреб внутрішнього ринку в зерні, гарантування стабільності ринку зерна, належного доступу суб'єктів до цього життєво необхідного ресурсу, підтримки вітчизняних сільськогосподарських товаровиробників.

Однією з основних засад державної політики із регулювання ринку зерна є надання пріоритетної бюджетної, кредитної та інвестиційної підтримки відповідним суб'єктам, у тому числі й при здійсненні заставних закупівель зерна. Законом України «Про державну підтримку сільського господарства України» заставна закупівля зерна державою визначена як зарахування до державного інтервенційного фонду об'єкта державного цінового регулювання – предмета застави (зерна) у разі, коли бюджетна позика та/або плата за її використання не були погашені у строк, передбачений договором. Статтею 12 названого Закону державні заставні закупівлі зерна визначені одним з видів державної підтримки сільськогосподарської продукції та аграрного ринку. У цих відносинах Аграрний фонд виступає кредитором і надає бюджетну позику виробнику зерна, яке є об'єктом державного цінового регулювання, під заставу такого об'єкта, що оформлюється переданням кредитору подвійного складського свідоцтва. При цьому розмір бюджетної позики не може перевищувати 80% розміру мінімальної інтервенційної ціни. Відмінністю державного кредитування під заставу зерна від комерційного кредитування під заставу будь-якого виду сільськогосподарської продукції є те, що бюджетна позика надається виключно на строк, встановлений сторонами, проте він не може перевищувати строк одного маркетингового періоду й не може бути продовжений.

Бюджетні позики в межах режиму державних заставних закупівель можуть отримати не всі сільськогосподарські товаровиробники. Такі позики згідно з приписами Закону України «Про державну підтримку сільського господарства України» не надаються особам, які мають непогашений податковий борг із загальнодержавних податків чи зборів, також тим, хто мають прострочену заборгованість за будь-якими видами бюджетних позик або за іншими кредитами, тим, хто не є сільськогосподарським підприємством.

Режим заставних закупівель зерна запроваджується за рішенням Кабінету Міністрів України, а позика надається через Аграрний фонд.

Інший різновид інвестиційної діяльності за участю сільськогосподарських товаровиробників – їх

недержавне кредитування. Кредитування такої пріоритетної для нашої країни галузі економіки, як сільське господарство, з кожним роком стає більш вигідним та «тримається» винятково на комерційному секторі. Зокрема, на сьогодні основними «гравцями» на ринку кредитування АПК виступають АТ «Райффайзен Банк Аваль», ПАТ «Банк Київська Русь», ПАТ «VAB Банк», ПАТ «Креді Агріколь Банк», ПАТ «Державний ощадний банк України» та ін. [5].

Водночас кредити, що надаються сільськогосподарським товаровиробникам, є для банків найбільш ризиковими через малу рентабельність сільськогосподарської діяльності.

З метою вирішення проблем кредитування сільськогосподарського товаровиробника під заставу сільськогосподарської продукції В. М. Гречаний указує на необхідність розроблення державної політики, що буде спрямована на часткову компенсацію відсоткової ставки за кредитами комерційних банків для підприємств АПК (хоча на сучасному етапі Закон України «Про державну підтримку сільського господарства України» передбачає фінансову підтримку суб'єктів господарювання агропромислового комплексу у вигляді здешевлення кредитів, але така підтримка проводиться на конкурсній основі, яка не може навіть охопити більшість позичальників, які займаються виробництвом сільськогосподарської продукції), на підтримку короткострокового кредитування, на пільгове довгострокове кредитування, на надання кредитів аграрним підприємствам із незадовільним фінансовим станом під гарантії уряду [4].

З метою вдосконалення кредитних відносин між сільськогосподарськими товаровиробниками і кредитними установами, а також підтримки вітчизняного сільськогосподарського виробництва А. Г. Швець вважає за доцільне створити аграрну кредитну корпорацію. Під цією корпорацією він має на увазі юридичну особу, що буде створена суб'єктами господарювання з метою регулювання своєї діяльності, у вигляді об'єднання підприємств у небанківську фінансову установу, яка б сприяла вдосконаленню кредитної політики, підтримці сільськогосподарських та інших видів діяльності, підвищенню ефективності функціонування сільськогосподарських товаровиробників. Також дослідник підкреслює необхідність розвитку страхового ринку, оскільки участь страхових організацій у системі кредитування сільськогосподарських товаровиробників обумовлюється необхідністю страхування комерційних кредитів, що може забезпечити зменшення або усунення кредитного ризику, бо за договором страхування кредитів зобов'язання щодо погашення наданого кредиту в разі неповернення його боржником бере на себе страхова організація [3].

Висновки. Викладене дозволяє підсумувати, що законодавство України в частині правового регулювання кредитування сільськогосподарських товаровиробників під заставу сільськогосподарської продукції не є досконалим. Потребують уточнення окремі положення законів України «Про аграрні розписки» (у частині звернення кредитором стягнення на заставлений урожай) і «Про державну підтримку сільського господарства України» (щодо можливос-

ті поширення механізму заставних закупівель під державні позики не лише на зерно, а й на інші види сільськогосподарської продукції).

Перспективою подальших досліджень у напрямі порушених проблем може бути використання отриманих результатів у майбутніх дослідженнях, а також вивчення питань правового забезпечення інших форм кредитування сільськогосподарських товаровиробників.

ЛІТЕРАТУРА

1. Івашків Х. Тенденції розвитку банківського кредитування сільськогосподарських підприємств [Електронний ресурс] / Х. Івашків // Вісн. Львів. нац. аграр. ун-ту: економіка АПК. – 2009. – Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/Chem_Biol/Vldau/APK/2009/files/09ikiaae.pdf.
2. Кириченко О. А. Кредитування аграрного сектору економіки в умовах глобальної фінансової кризи / О. А. Кириченко, В. Д. Кудрицький // Актуал. проблеми економіки. – 2009. – № 5 (95). – С. 207–222.
3. Швець А. Г. Проблеми банківського кредитування підприємств в сучасних умовах [Електронний ресурс] / А. Г. Швець. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/4_SWMN_2010/Economics/58653.doc.htm.
4. Гречаний В. М. Формування корпорацій в АПК / В. М. Гречаний // Економіка АПК. – 2008. – № 7. – С. 24–27.
5. Косован В. П. Банківське кредитування агропідприємств в Україні [Електронний ресурс] / В. П. Косован. – Режим доступу: http://www.bsfa.edu.ua/files/konf/kosovan_polahnun.pdf.
6. Світ агротехнологій [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://svitagro.com/start>.
7. Жаренко В. Ф. Застава майбутнього урожаю за аграрною розпискою / В. Ф. Жаренко // Прав. вісн. УАБС. – 2013. – № 2 (9). – С. 83–88.

REFERENCES

1. Ivashkiv Kh. Tendentsii rozvytku bankivskoho kredytuvannia silskohospodarskykh Pidpriemstv (Development Trends Bank Credit Agricultural Enterprises), Kh. Ivashkiv, *Visnyk Lvivskoho natsionalnoho ahrarnoho universytetu: ekonomika APK*, 2009, [Elektronnyi resurs], Rezhym dostupu: http://www.nbu.gov.ua/portal/Chem_Biol/Vldau/APK/2009/files/09ikiaae.pdf.
2. Kyrychenko O. A. Kredytuvannia ahrarnoho sektoru ekonomiky v umovakh hlobalnoi finansovoi kryzy (Lending Agricultural Sector in the Global Financial Crisis), O. A. Kyrychenko, V. D. Kudrytskyi, *Aktualni problemy ekonomiky*, 2009, No. 5 (95), pp. 207–222.
3. Shvets A. H. *Problemy bankivskoho kredytuvannia pidpriemstv v suchasnykh umovakh* (The Problems of Bank Crediting of Enterprises in Modern Conditions), A. H. Shvets [Elektronnyi resurs], Rezhym dostupu: http://www.rusnauka.com/4_SWMN_2010/Economics/58653.doc.htm.
4. Hrechanyi V. M. Formuvannia korporatsii v APK (Forming Corporations in the Agroindustrial Complex), V. M. Hrechanyi, *Ekonomika APK*, 2008, No. 7, pp. 24–27.
5. Kosovan V. P. *Bankivske kredytuvannia ahropidpriemstv v Ukrainy* (Bank Lending Agribusinesses in Ukraine), V. P. Kosovan [Elektronnyi resurs], Rezhym dostupu: http://www.bsfa.edu.ua/files/konf/kosovan_polahnun.pdf.
6. *Svit ahrotekhnologii* (World Agricultural Technologies) [Elektronnyi resurs], Rezhym dostupu: <http://svitagro.com/start>.
7. Zharenko V. F. Zastava maibutnoho urozhaiu za ahrarnoiu rozpyskoiu (Bail for Future Agricultural Crops Receipt), V. F. Zharenko, *Pravovyi visnyk UABS*, 2013, No. 2 (9), pp. 83–88.

Е. О. ДЯК

студентка ІV курсу Інститута підготовки кадрів для органів прокуратури України
 Національного юридического університету імені Ярослава Мудрого

ПРАВОВОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ КРЕДИТОВАНИЯ СЕЛЬСКОХОЗЯЙСТВЕННЫХ ТОВАРОПРОИЗВОДИТЕЛЕЙ ПОД ЗАЛОГ СЕЛЬСКОХОЗЯЙСТВЕННОЙ ПРОДУКЦИИ

В статье рассматриваются вопросы правового регулирования кредитования сельскохозяйственных товаропроизводителей под залог сельскохозяйственной продукции. Особое внимание автор уделит проблемам реализа-

ции действующих нормативных актов в условиях существования современного аграрного рынка, отсутствия возможности практического обеспечения государством кредитования под залог различных видов сельскохозяйственной продукции.

Ключевые слова: сельскохозяйственные товаропроизводители, залог сельскохозяйственной продукции, аграрные расписки, государственные залоговые закупки, коммерческое кредитование.

K. O. DJAK

Student of the 4th Year of The Prosecutors' Training Institute of Ukraine at Yaroslav the Wise
National Law Academy of Ukraine

ON LEGAL REGULATION OF LENDING TO AGRICULTURAL PRODUCERS ON THE SECURITY OF AGRICULTURAL PRODUCTION

Problem setting. The article refers to the issue of legal regulation of lending to agricultural producers on the security of agricultural products. Special attention is paid to the problems of the implementation of the existing regulations, and to the lack of the possibility of the practical securing by the state of lending on the security of various types of agricultural products. Also the author explored the legislative provisions that are directly related to the mechanism of lending to agricultural producers on the security of agricultural products by private institutions and the state.

Analysis of resent researches and publications. The following scientists were engaged in researches of the specified question: O. A. Kirichenko, A. G. Shvets, V. M. Grechanji, V. F. Zharenko and others.

Article's main body. The investments in the agricultural field are necessary sources for the existence of agricultural producers. Because business activity need additional circulating assets caused by seasonal nature of agricultural products manufacturing. This necessity in additional circulating assets could be cover by fund raising. Unfortunately, agricultural enterprises providing by circulating assets in lower limit, that does not always cover the financing charges in the current year. The deficit covered by the state budget and the private financing. Therefore lending to agricultural producers should be considered as a way of getting investment.

Conclusions and prospects for the development. Ukrainian legislation on the lending to agricultural producers on the security of agricultural production is not perfect. Certain provisions of laws of Ukraine require itemization and development according to the needs of the current agricultural market. The prospects of the development of matter under inquire are: creating the Agricultural Credit Corporation, improving the insurance market, lending to the agricultural enterprises with poor financial condition under the state guaranties.

Key words: agricultural producers, pledge of agricultural products, agrarian receipts, state pledge purchases, commercial lending.

Дяк К. О. Про правове регулювання кредитування сільськогосподарських товаровиробників під заставу сільськогосподарської продукції [Електронний ресурс] / К. О. Дяк // Право та інноваційне суспільство : електрон. наук. вид. – 2015. – № 1 (4). – Режим доступу: <http://apir.org.ua/wp-content/uploads/2015/04/Djak.pdf>.